

Slike iz živalstva.

Letos hočemo nadaljevati s slikami iz živalstva, ki so opravičeno zbudile toliko pozornosti med »Zvončkovim« mladim svetom! Čujmo torej!

KRALJESTVO PO DŽUNGLAH.

Svoje kraljestvo imajo živali po džunglah, a iz teh vrn še uhajajo na človeška selišča. Jeleni in mrjasci mu rijejo po njihvah ter mu popasejo setve, opice prihajajo k rast sadje, in vsi džungelski krvoloki si hodijo iskati domačih živali. Zato je napovedal človek boj vsem džungelskim prebivalcem, a izvabil si je eno žival ter jo ukrotil: slona! Ta naj mu doma dela ter mu nosi tovore! Jelene in mrjasce zalezuje, kjer jih dobi; opic se otepa, itakor in kolikor se jih more, vse džungelske zveri pa preganja, a od vseh najbolj njihovega kralja — tigra samega!

Domačini Indijci se tigra boje, časte pa ga tudi po božje. A vendar so se tudi oni že odnekdaj spuščali z njim v boj. Postavili so se proti njemu s samo sulico in z močnim nožem, ali pa so mu nastavljali pasti. Posebno uspešen tak boj ni bil, težak pa dosti. Zato so veliko trpeli pred zverjo, ki se človeka ne ogiblje, in še danes je vsako leto visoko število žrtev, ki jih zahteva tiger. Ob belem dnevu se priklati iz goščave, posebno če je lačen, strga jezdeca s konja ali celo z visokega slona, in redek, redek je človek, ki bi se rešil, če ga je enkrat udaril tiger s svojo šapo. Zato imajo v nekaterih krajih domačini pred tigrom tak strah, da se ne upajo izgovarjati niti njegovega imena, da bi ga ne priklicali. Žive v veri, da dotičnika, ki je ubil tigra, gotovo še tiger raztrga.

No, pa ta vera je prazna! Saj je znan angleški general Gerard, ki je pobil sam 216 tigrov, a njega samega še nobeden.

Ta hrabri general je odšel kar sam samcat in kar s svojo dvocevko ter z zanesljivo roko v džungle, kjer mu je bil lov na tigre največja zabava. Če je zvedel za kak kraj, da nadleguje v njem tiger ljudi, je kar šel tja, da obračuni z razbojnikom. Navadno je poiskal tigra na njegovem ležišču in dostikrat se je plazil do njega po vseh štirih skozi grmovje. Če se je tiger zgrbil ter se pripravil na skok, je pomeril general z največjo ravnodušnostjo na tigrovo srce ter ni nikdar izgrehil svojega smotra. Tako pripovedujejo o generalu Gerardu; a tudi samo o njem, ker ni dosti ljudi po svetu, ki bi si iskali tigrov s toliko hladnokrvnostjo.

Precej poguma zahteva tudi v naslednjem opisani način lova, kjer se vrže lovec na zvižčo. Iz močnega bambusa si naredi lovec kletko ter jo postavi na tigrovo pot. Vanjo se zapre lovec sam, da je sam vada za tigra. Z nočjo pride zver ter zapazi človeka, ki ga še vabi s klicanjem in stokanjem. Tiger se približa, da stvar preišče ter vidi, da tiči njegova namišljena žrtev za bambusovimi pallicami. Žival se spne na zadnji nogi, da

zlomi s sprednjima nogama palice, tako pa obrne proti človeku prosto svoje prsi. Lovec porabi to priložnost ter pottisne zveri z vse močjo sulico v srce. Ker je ta sulica še navadno otrovana, zadostuje en sam sunek, da tiger konča. —

Od življenja v džungli človek malo vidi, a vendar bi rad napasel tudi na njem svoj pogled. Zato ujamejo v nekaterih krajih domačini džungelskega divjega bivola in tigra ter ju zapro skupaj v veliko kletko, da bi se tamkaj rvala pred očmi gledalcev. Časih se živali nočeta spoprijeti, in tedaj ju dražijo gledalci toliko časa, da ena začne. Navadno je tiger prvi, ki skoči na bivola. A ta se ga otrse in pritisne na tla, ga nasadi na roge ter ga vrže kvišku. Tiger se mu zagriže zopet v uho. Nazadnje pa se največkrat naveličata boja oba ter odnehata, kakor da »sta se zmenila, da se ne pustita več hujskati od sirovih ljudi«.

Tudi s sloni se mora boriti tiger pred ljudmi; a tudi tukaj se mu ne godi bolje. Tiger bi rad zgrabil slona za rilec, a ta ve dobro, kakšno orožje ima v svojem trobcu. Z njim tigra tepe, a po vsakem udarcu rilec hitro dvigne in prisloni svojemu nasprotniku za nameček še eno s svojimi dolgimi, strahovitimi okli.

Da bi človek džungelskega kralja ukrotil, se mu še ni posrečilo, četudi ga ima tupatam ujetega ter ga kaže svetu.

